

50 Χρόνια από τον Μάη του '68: οι φοιτητές κινητοποιούνται ξανά

Lily MacTaggart – 30 Μάη 2018

μετάφραση: Δανάη Μανωλέσου

Πενήντα χρόνια από τον Μάη του '68, η Γαλλία βρίσκεται σε ένα κύμα έντονων κινητοποιήσεων, τα πανεπιστήμια να έχουν σταματήσει τη λειτουργία τους εδώ και μήνες, μαζικές συλλήψεις την Πρωτομαγιά και συχνές απεργίες στους σιδηρόδρομους. Οι φοιτητές και οι φοιτήτριες είναι στην καρδιά αυτών των κινητοποιήσεων, αλλά με τι είναι θυμωμένοι και γιατί;

Η αριστερά στη Γαλλία βάζει στην άκρη τις διαφορές της για να παλέψει ένα κοινό εχθρό. Υποστηρικτές του Jean-Luc Mélenchon, αναρχικοί, δικηγόροι, κοινότητες υποστήριξης μεταναστών, μέλη της UNICEF και αριστερά φοιτητικά σχήματα έχουν κινητοποιηθεί ενάντια στις μεταρρυθμίσεις του προέδρου Emmanuel Macron. Παρά την φήμη του Macron ως υποτιθέμενο πρότυπο ελευθεριών, το πρόγραμμα ιδιωτικοποίησης του δημόσιου τομέα και έντασης των αντιμεταναστευτικών διώξεων αποτελεί μέρος ενός νεοφιλελεύθερου και νεοαποικιακού σχεδίου. Ως απάντηση σε μια ενορχηστρωμένη επίθεση σε πολλά μέτωπα, φοιτητές και εργαζόμενοι έχουν ενώσει τους αγώνες τους. Συχνά, βλέπει κανείς φοιτητές και φοιτήτριες σε διαμαρτυρίες των εργαζομένων στους σιδηροδρόμους, καθώς και αναρχικές ομάδες σε αντιρατσιστικές πορείες.

Ωστόσο, είναι συγκεκριμένοι οι νόμοι στους οποίους αντιτίθενται. Ο νόμος για την Φοιτητική Κατάρτιση και Επιτυχία (Loi d'Orientation et Réussite des Etudiants) έχει παίξει σημαντικό ρόλο στην κινητοποίηση των φοιτητών, καθώς και μαθητών στο τελευταίο έτος του λυκείου. Αυτό που ισχύει μέχρι

τώρα είναι ότι αν κάποιος πάρει το απολυτήριο λυκείου, διασφαλίζει αμέσως μια θέση στο πανεπιστήμιο, κάτι που σημαίνει ότι είναι θέμα τύχης ποια πανεπιστήμια θα γνωρίζουν υπερπληρότητα και υποχρηματοδότηση, ώστε πολλοί φοιτητές κόβονται στις ενδοπανεπιστημιακές εξετάσεις μετά το πρώτο έτος. Αν και αυτό το σύστημα έχει τα μειονεκτήματά του, η προτεινόμενη «λύση» είναι ένα σύστημα το οποίο θα βασίζεται στους βαθμούς του μαθητή για την είσοδο του στο πανεπιστήμιο, περιορίζοντας έτσι την πρόσβαση στην ανώτερη εκπαίδευση. Δεδομένης της σύνδεσης του οικονομικού περιβάλλοντος ενός μαθητή και της εκπαιδευτικής εξέλιξης του, το σύστημα που προτείνεται θέλει να τιμωρήσει αυτούς από τα χαμηλότερα οικονομικά στρώματα και να διαιωνίσει τον ελιτισμό. Αν και στο ισχύον σύστημα υπάρχει μια μορφή διάκρισης μέσα από τις σκληρές εξετάσεις του πρώτου έτους του πανεπιστημίου, ωστόσο το γεγονός ότι δίνεται ένα έτος ακόμα εκπαίδευσης επιτρέπει μεγαλύτερη ισότητα ανάμεσα στα κοινωνικά στρώματα. Φυσικά, η κίνηση αυτή προς την εμπορευματοποίηση της εκπαίδευσης συναντάται και στο Ηνωμένο Βασίλειο [και σε όλη την Ευρώπη, ΣτΜ], με τους φοιτητές να αντιμετωπίζονται ως καταναλωτές σε ανταγωνισμό μεταξύ τους. Όπως και σε άλλους τομείς, η ιδιωτικοποίηση του δημόσιου τομέα είναι η βασική έγνοια της κυβέρνησης: η χρηματοδότηση των πανεπιστημίων ανοίγεται σε ιδιώτες, κάτι που πολλοί από τους διαδηλωτές φοβούνται ότι θα οδηγήσει στην απώλεια της ανεξαρτησίας των πανεπιστημίων.

Ένας άλλος νόμος που έχει προκαλέσει αντιδράσεις είναι ο Νόμος για τη Μετανάστευση και το Άσυλο (Loi d'Asile et de Migration), για το οποίο έχουν εκφράσει κριτικές πολλές οργανώσεις δικαιωμάτων διεθνώς. Ο βασικός στόχος του νόμου αυτού είναι να «καθαρίσει» μεγάλο αριθμό μεταναστών που δεν έχουν χαρτιά, μέσα από τη μείωση των ημερών αίτησης για άσυλο από 120 σε 90 και αυξάνοντας το χρόνο που κάποιος μπορεί να κρατηθεί σε 90 μέρες. Στην πράξη, αυτό θα σημάνει αύξηση των συλλήψεων και των απελάσεων σε χώρες επικίνδυνες για τη ζωή των μεταναστών. Αυτό που αποκαλούν ως «μεταναστευτική κρίση» δεν είναι ένα ζήτημα που μπορεί να λυθεί βραχυπρόθεσμα και με

τέτοιο αντιδραστικό τρόπο. Ομάδες μεταναστών στο Παρίσι έχουν αρχίσει και οργανώνονται ενάντια στο νόμο αυτό, όπως η ομάδα μεταναστών που συμμετέχει στην κατάληψη του πανεπιστημίου 8 του Παρισιού μαζί με τους φοιτητές. Αν και ο νόμος έχει κάποια θετικά στοιχεία που δίνονται μετά την παροχή ασύλου, περιέχει περισσότερα εμπόδια στο να φτάσει κάποιος στο να του δοθεί το άσυλο.

Οι μεταρρυθμίσεις στο δημόσιο τομέα είναι το βασικό στοιχείο αυτών των κινητοποιήσεων. Οι εργαζόμενοι στον σιδηρόδρομο βάλλονται περισσότερο, λόγω και της ιστορίας τους στους συνδικαλιστικούς αγώνες. Οι απεργίες έχουν αρχίσει εδώ και μήνες, και βρίσκουν υποστήριξη από αρκετές αριστερές οργανώσεις. Οι περικοπές στα δικαιώματα των εργαζομένων και τα βήματα προς την ιδιωτικοποίηση φέρνουν το σιδηρόδρομο όλο και πιο κοντά στο Βρετανικό μοντέλο. Το πρόγραμμα του Μακρόν μπορεί να είναι φιλόδοξο, αλλά συναντά αντιστάσεις σε κάθε γωνία.

Καταλήψεις, διαδηλώσεις, πικετοφορίες: ήταν σίγουρα ριζοσπαστικοί αυτοί οι μήνες, και σίγουρα ο Μάης, ο οποίος ξεκίνησε με μια μαζική πορεία της Πρωτομαγιάς. Κλείνοντας 50 χρόνια από το Μάη του 68', οι εικόνες από το κίνημα αυτών των μηνών μοιάζουν με εικόνες από το κίνημα τότε. Νιώθει κανείς ότι η μνήμη των επαναστατικών γεγονότων επί της προεδρίας του Charles de Gaulles εμπνέει αυτούς που διαδηλώνουν σήμερα. Ωστόσο, δεν υπάρχουν τα ίδια επίπεδα αναταραχής και είναι δύσκολο να φανταστεί κανείς πως μπορεί να προχωρήσει το κίνημα σχετικά με αυτό. Μια ομοιότητα που υπάρχει είναι η καταστολή της αστυνομίας: οι καταλήψεις που γίνονται από τους διαδηλωτές εκκενώνονται από τα πιο ισχυρά τμήματα της Γαλλικής αστυνομίας και η χρήση δακρυγόνων για την αναχαίτιση των διαδηλωτών είναι δεδομένη ακόμα και σε πλήθη που έχουν παιδιά. Κατά την εκκένωση της κατάληψης του πανεπιστημίου Tolbiac, η αστυνομία έστειλε στο νοσοκομείο τρεις φοιτητές. Είναι δύσκολο κάτω από αυτές τις συνθήκες να συνεχίσει κανείς να παλεύει, ωστόσο χιλιάδες άνθρωποι συνεχίζουν τον αγώνα τους για να διατηρήσουν

το δημόσιο χαρακτήρα βασικών υπηρεσιών και για μια καλύτερη κοινωνία, που θα εξαλείψει τον ελιτισμό και θα ανοίγει την αγκαλιά της σε όποιον προσέρχεται ζητώντας ασφάλεια.

αναδημοσίευση από

<https://www.rs21.org.uk/2018/05/30/50-years-from-may-68-students-in-france-are-mobilising-again/>